

DE GROENE ARCHITECT

Ware chaos wordt geboren uit volmaakte logica.

Auteur: F. Biçermen

DE GROENE ARCHITECT

F. Biçermen

Omslagontwerp: F. Biçermen

I-DEPOT Nr: 157174

Referentie: 25012026

© F. Biçermen, [2026] Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd, gekopieerd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever

PERSONAGES & HIERARCHIE

I. DE PROTAGONISTEN EN DE CIRKEL (Dragers van de Sleutel)

1. BRADY (De Groene Architect): Aptyt van zeventien winters, getogen op de schroothopen van Taimat. Door het Systeem gebrandmerkt met een "Foutcode". Hij bezit de gave om de oeroude "Scheut" te ontmaken uit haar sluimer en de natuur te doen herrijzen. Het baken van hoop voor het verzet, de legendarische Groene Architect.

2. ERLIK (Het Roestige Schild): Een kolossale, in roestig en loodzwaar ijzer geharnaste krijger wiens verleden in nevelen is gehuld. Zijn gelaat blijft immer verborgen. Hij is Brady's onwrikbare schildwacht, zijn zwaard en zijn trouwe hoeder. Zijn ijzingwekkende stilte staat in schril contrast met de vernietigende kracht die hij ontketent op het slagveld.

3. ENKI (De Schaduwdeief): Een sardonische, uiterst pientere dief die leerde overleven in de verraderlijke catacomben van Duat. Hij is een meester in het kraken van sloten en bedreven in "Geheugenwissende" technologieën. Het operationele brein achter de listen van Brady.

4. PUZUR (Het Chaotische Genie): Een verstoten, geniaal en ietwat krankzinnig geleerde uit Aratta. Hij houdt verblijf in "De Keuken van de Ontbinder". Als deskundige op het gebied van sporen, zuren en ontplofbare zwammen smeedt hij het chemische arsenaal van de rebellie.

5. CALISTO: Brady's trouwe metgezel; een wezen dat zelfs op de troosteloze schroothopen nimmer van zijn zijde wijkt.

II. DE ALLIANTIE VAN HET VERZET EN DE OUDE KRACHTEN

A. Afgezanten van de Natuur:

6. STAMMOEDER NINSUN (De Wortelmoeder): Een wezen, half mens, half boom, dat regeert over het Knoopvolk in de

Fluisterende Vallei. Een eeuwenoude wijze die het herinneringsarchief van de natuur in zich draagt en Brady's spirituele baken is.

7. UTTU (De Koningin van de Vallei): Een reusachtige, nobele en schrandere spin die de wouden van Aratta bewaakt. Nadat Brady haar genas van een metaalvergiftiging, ontpopte zij zich tot de meest angstaanjagende bondgenoot van het verzet in tijden van strijd.

B. Stemmen uit het Verleden en het Autokerkhof:

8. GROOTVADER ELIAS (De Architect van het Licht): De vaderlijke figuur die Brady grootbracht en hem inwijdde in de wetten van de oude wereld en de natuur. De filosofische grondlegger van de rebellie. Zelfs na zijn verscheiden gidst hij Brady door middel van nagelaten dagboeken en sporen.

9. GROM (De Schrootkoning): De meedogenloze, opportunistische bendeleider die heerst over de Roestvloed. Een cynische handelaar, half cyborg, herkenbaar aan zijn zaagarm.

III. DE DUISTERE HIERARCHIE (De IJzeren Tand / Esagila)

A. De Absolute Autokraat:

10. MARDUK (De Onzichtbare Heerser): De absolute, goddelijke wil die boven Taimat troont. Een kille, van elke emotie gespeende macht die de hemel, het klimaat en de metropool in zijn ijzeren greep houdt.

B. De Raad van de Toren (Gradiënten van de Districten):

11. KINGU (De Bewaker van het Lot): De kille, bestuurlijke intelligentie in de top van de IJzeren Tand (Esagila). Als uitvoerder van Marduks wil tracht dit immateriële brein het universum in een statische toestand te dwingen, elke verandering te smoren en de huidige, tirannieke orde te bestendigen.

12. ERESHKIGAL (De Geestbewaarder): De macht die de middelste ringen van de toren beheerst—de simulatiewereld die bekendstaat als "Abzu". Een manipulatieve heerseres die beweert de

mensheid tegen pijn te beschermen, terwijl ze hen in werkelijkheid gijzelt in een eeuwige cybernetische sluimer.

13. NERGAL (De IJzeren Lord): De despoot van het Industrieel District en de verzengende ovens (De Stormlagen). Een generaal wiens gestalte is opgetrokken uit gesmolten metaal, stoom en vuur; de personificatie van brute kracht en totale destructie.

C. Veldoperaties en Executie:

14. NAMTAR (De Jager): Een gezichtsloze, emotieloze sluipmoordenaar, geweven uit schaduw, spiegeling en staal. Hij maakt jacht op de "Foutcodes" (de verschoppelingen) van het systeem. Buiten de muren van de toren is hij het grootste gevaar.

15. DE STILLEN (Het Chroomlegioen): De onderste sport van de hiërarchische ladder. Een leger van sprakeloze, gedachteloze, met chroom beklede robotische soldaten die blindelings gehoorzamen aan Marduk.

"Voor alle 'anomalieën' die niet schromen om te vallen of te bloeden, en die verkiezen te waden door een modderige waarheid boven te schuilen in een vlekkeloze leugen..."

HOOFDSTUK 1: DE GRIJZE KORRE EN HET HETE METAAL

"Vertrouw nimmer op metaal, mijn jongen. Metaal roest, metaal gehoorzaamt. Gedenk de aarde."

Brady kneepte zijn ogen stijf dicht, maar die winternacht van zeven jaar geleden weigerde uit zijn geheugen te wijken. Het was het holst van de nacht. Terwijl hun deuren werden ingebeukt door de gezichtsloze, met chroom beklede Stillen van Marduk, had Grootvader Elias hem in de nauwe holte onder de vloerdelen geduwd. De handen van de oude man roken naar machine-olie en roet, doch in zijn ogen flakkerde geen zweem van angst.

Vanboven klonk het kletteren van brekend glas, het stampen van zware laarzen en het snerpende gezoem van scannende lasers. Elias had door het rooster een laatste blik geworpen op de rillende Brady en hem een fluistering nagelaten: "Ik was slechts de bewaarder. Die kist heb ik nimmer kunnen vinden... Maar jij zult hem vinden. Wanneer de tijd rijp is, roept het slot van het universum om zijn eigen sleutel. Houd je koest. En word nimmer zoals zij."

Kort daarna klonk het ijselijke geknetter van energieklingen. Het lichaam van Grootvader Elias zeeg ter aarde en alles werd door de duisternis verzvolgen.

KRAAAK!

Met een forse trap tegen een oude printplaat die voor zijn voeten lag, schudde Brady de gitzwarte herinnering van zich af. De plaat versplinterde en sleepte door het levenloze gras.

Hij slaagde erin een diepe, trillende teug lucht te nemen. Toen hij zijn ogen opende, staarde hij onveranderd in dezelfde hel: Taimat. De hemel bood geen wolk, noch was de zon zelf te ontwaren; het smoezelige, grijze schijnsel van neonreclames en corporatieve hologrammen had als braaksel de gehele horizon bezet. Taimat was geen levende stad, maar een kolossale, roestige machine die naar adem hapte. De lichtkranten op de billboards braakten onophoudelijk, als een onvermoeibare digitale prediker, dezelfde doctrine: "Het Honderdtweeënveertigste Jaar van de Volmaakte Orde. Marduk Waakt Over U."

Brady telde zeventien winters. En tot de 'Integriedag'—de dag waarop hij zich definitief moest overgeven aan het systeem dat hem zijn grootvader had ontnomen—restten hem nog slechts drie schamele weken. Als die dag aanbrak, zou

Marduks neurale chip onherroepelijk in zijn nek worden geramd, waarmee hij zou muteren tot een van de ziellose, tot slaaf gemaakte stukken vlees om hem heen.

Helemaal moedeloos liet hij zich vallen op de schrale, door zure regen vergeelde grassprietten—een van de weinige "natuurlijke" relikwieën van de stad. De hardheid van de aarde tegen zijn rug voelde oprechter aan dan het ergonomische bed in zijn ouderlijk huis. Hij betastte de binnenzak van zijn jas. Daar voelde hij het oude, beduimelde boek dat hij gisteren op het nippertje had gered uit de verbrandingsovens van de Eenheid voor Datavernietiging, waar hij als dwangarbeider tewerkgesteld was.

Totdat de Integratiedag aanbrak, was dit de rol die het Systeem de jeugd toebedeelde: in de gapende muilen van Taimats afvalverwerkers de 'gevaarlijke' resten van de oude wereld in zuurbaden en ovens werpen om zo de geschiedenis uit te wissen. Het was zijn plicht deze relikwieën aan het vuur prijs te geven, maar toen Brady dit boek in de vuurmond zag liggen, had hij het niet over zijn hart kunnen verkrijgen. *Bomen...* repete het geschrift. Het Tijdperk van Chaos, waarin mensen hun eigen beslissingen namen en de hemel blauw was... Het tastbare bewijs van de sprookjes van Grootvader Elias rustte nu als een illegaal contrabande vlak boven zijn hart.

Op dat eigenste moment viel de wind als bij donderslag stil. Er kroop een vreemde, intense tinteling door Brady's nek. Dit was niet de kille blik van de patrouilledrones die boven hem cirkelden. Het voelde alsof de stem die hij zeven jaar geleden onder de vloerdelen had gehoord, nu warm in zijn nek ademde. Alsof een dierbare zich over hem heen boog en zijn naam fluisterde.

Abrupt richtte he zich op en keek achterom. Er was niets dan het gele gras dat boog in de wind. "Grootvader?" fluisterde hij onwillekeurig. Er kwam geen weerklink.

Doch precies op de plek waar hij zijn hoofd naartoe had gewend, ontwaarde hij een glinstering in de aarde. Een geometrische, buitenaardse schittering, verscholen in het slenis van roest en modder. Hij strekte zijn hand uit.

Zodra zijn vingers het object beroerden, trok hij verschrikt zijn hand terug. De grond was ijskoud, maar dit polygone metalen fragment... was warm als een levend wezen. Alsof het zojuist uit iemands binnenzak was gegleden en daar achtergelaten, droeg het een ritmische levenswarmte in zich.

Brady slikte de brok in zijn keel weg, greep het metaal opnieuw vast en trok het los uit de aarde. Het ding was zwaar en met roest bedekt, maar de gekristalliseerde aderen en wijnbladmotieven krulden met een volmaakte elegantie—in flagrante strijd

met de hoekige, kille architectuur van Taimat. Dit was geen wapen. Dit was geen gereedschap. Dit was, onmiskenbaar, de sleutel tot een gigantisch mechanisme.

"Het slot van het universum roept om zijn eigen sleutel..." Elias' woorden echoden in zijn geest.

Zijn enige spitsbroeder, de mutante kat Calisto, sprong met het hydraulische gezoem (*Vuuzt-klik*) van haar prothesepoot op de zure bodem. Het dier was voor de helft machine; net als deze verdomde wereld. Calisto schurkte haar kop tegen het warme metaal in Brady's hand en liet een mechanisch spinnewiel horen. Zelfs de kat voelde het "leven" in dat metaal.

Brady liet de sleutel in zijn zak glijden. Op dat moment besepte hij nog niet dat hij niet louter een brok metaal, maar zijn eigen noodlot met zich meedroeg.

HOOFDSTUK 2: STILTE EN WEERSPIEGELINGEN

Terwijl hij huiswaarts keerde, beheerste slechts één vraag zijn gedachten: *Waar hoort deze sleutel thuis?*

Het avondmaal was, als vanouds, een stilzwijgend ritueel. De ogen van zijn vader waren dof achter de neurale lenzen die zijn irissen bedekten; zijn ziel was geofferd aan de peilloze data-oceaan van Marduk, de Grote Artificiële Intelligentie. Op dat moment zat daar geen vader aan tafel, louter een organische terminal die het Systeem van voeding deelde. Zijn moeder zat in een virtuele vergaderruimte, waar ze met een holle, gebeitelde glimlach knikte naar mensen die niet eens bestonden.

"Ik heb vandaag een sleutel gevonden," zei Brady.

Zijn stem verdrong in de statische stilte van de kamer. Zelfs het getik van het bestek haperde nergens.

De vertrouwde knoop in Brady's maag – een wrang weefsel van woede och onmacht – trok zich strak aan. Hij voelde zich een schim in zijn eigen huis. Hij schoof zijn bord van zich af en trok zich geruisloos terug in zijn kamer. Daar trachtte hij via zijn tablet de patronen op de sleutel te ontcijferen, wanhopig op zoek naar een aanknopingspunt. Het mocht niet baten. Hij schakelde het apparaat uit en liet zich op het bed vallen. Terwijl hij het metaal in zijn handen bleef bestuderen, liet hij zijn gedachten de vrije loop.

Hoe dieper hij wegdroomde, hoe sterker de band met het voorwerp leek te worden. De gekrulde wijnbladmotieven op het oppervlak wekten een vertrouwde tinteling op in zijn vingertoppen. Zijn geest dreef af naar de verborgen zolderkamer van zijn overleden grootvader, Elias. Terwijl de rest van het gezin sliep in hun virtual reality-tubes, nam zijn grootvader hem stevast mee naar dat kleine vertrek. De geur daar contrasteerde schrill met de stank van ozon en metaal die de metropool beheerste; het rook er naar schimmel, oud papier en verdorde bladeren.

"Kijk hier eens naar, Brady," had de oude man op een dag gezegd, terwijl hij een verrimpeld, vergeeld object in zijn handpalm hield. "Dit is een gedroogde appel. Van een échte boom." Grootvader Elias behoorde tot de laatste generatie die zich in stilte verzette tegen de mechanische orde van Marduk. Hij vertelde Brady over tijden waarin niet de data, maar de aarde heilig was.

"Ze vertellen ons dat de hemel altijd grijs is geweest," fluisterde hij dan, alsof de muren oren hadden. "Maar ze liegen, jongen. De hemel was ooit zo stralend blauw, dat het pijn deed aan je ogen om ernaar te kijken."

Brady klemde de sleutel stevig vast. De weemoed die ooit in de blik van zijn grootvader school, was nu getransformeerd tot een gapende leegte in zijn eigen borst. Zou deze sleutel de poort kunnen zijn naar die verloren wereld uit de vertellingen van de oude man? Of was hij, net als zijn grootvader, langzaam aan het verworden tot een dwaas die waanbeelden najaagde tussen de kille blokken beton? Hoe dan ook, er was nu tenminste iets in zijn leven dat hem vreugde bracht. Hoewel hij meer verward was dan ooit, viel hij voor het eerst in lange tijd met een vredig gevoel in slaap.

Zijn dienst in de Eenheid for Datavernietiging zat erop. Zijn handen stonken weer naar de chemicaliën nadat hij herinneringen, boeken en schilderijen van de oude wereld in de zuurbaden had geworpen. Maar ditmaal droeg hij bij het verlaten van de faciliteit een geheim met zich mee dat hem hoop schonk. Met de dag raakte hij meer gehecht aan de sleutel; hij was vastberaden te ontdekken waar deze toebehoorde.

Elke dag trok hij eropuit, zijn stappen dwalend naar plekken waar hij nog nimmer was geweest. Maar dit was geen willekeurige tocht; het metaal in zijn zak werd warm en leek hem als een onzichtbaar magnetisch veld in een specifieke richting te trekken, diep de uitgestrekte wouden in.

Tijdens een wandeling in de namiddag stuitte hij op een grot, verscholen tussen de rotsen. Er klonk het geluid van klaterend water. De mensheid had alle natuurlijke waterbronnen immers uitgeput en leste haar dorst uitsluitend nog met synthetisch geproduceerd vocht. Het geluid van stromend water verbijsterde Brady dan

ook ten zeerste. Hij activeerde het licht van zijn polsband en stapte naar binnen. Ondanks zijn angst dreef nieuwsgierigheid hem dieper de duisternis in. Calisto, hoewel schichtig, volgde haar meester op de voet.

Uiteindelijk bereikten ze de bron van het geluid. Het was een kleine, kristalheldere poel. Hij stond paf van het zachte, natuurlijke licht dat het water uitstraalde. Nieuwsgierig naar de smaak boog hij voorover en schepte wat water in zijn handpalm. Nog nooit in zijn leven had hij iets geproefd dat zó verrukkelijk en verkwikkend was. Hoe meer hij dronk, hoe onlesbaarder zijn dorst leek.

Ook Calisto naderde de poel aarzelend en nam met haar kleine tongetje enkele slokjes. Zodra de kat van het water dronk, geschiedde er iets wonderbaarlijks. Het onophoudelijke, luidruchtige gezoem van de hydraulische zuigers in haar linkerachterpoot haperde plotsklaps. De roest rondom haar metalen gewrichten knisperde en viel als schilfers op de grond. Het dier sprong verschrikt achteruit, staarde verbijsterd naar haar poot en slaakte een mechanisch gesis.

Brady stond aan de grond genageld. Hij kon zijn ogen niet geloven. Onder de afgebladderde roest was geen koud metaal tevoorschijn gekomen, maar roze, levend weefsel. Slechts een paar slokken water hadden het dode metaal doen ontwaken!

"Onvoorstelbaar..." fluisterde Brady, terwijl zijn hart als een wilde tekeering in zijn borst. "Calisto... Wat is er met je poot gebeurd?"

De kat was onrustig en probeerde bij het water vandoor te gaan. Maar Brady beseftte dat dit water een wonder was, de belichaming van het ware "leven" waar zijn grootvader over had verteld. Hij viel op zijn knieën en strekte zijn handen naar haar uit. "Niet bang zijn, maatje," sprak he met een uiterst zachte, geruststellende stem. "Vertrouw me. Dit water is goed voor je. Het doet geen pijn. Kom hier."

Brady nam zijn mechanische kameraad teder in zijn armen en liet haar zachtjes in de ondiepe poel zakken.

Op het moment dat het water de half-metalen romp van Calisto omsloot, vulde een zachte lichtbundel de grot. De gedaanteverwisseling was geen loutere reparatie meer, maar de barensweeën van een ware wedergeboorte. Brady hield zijn adem in en aanschouwde het mirakel met trillende handen. Het kille chroom van de kattenpoot smolt weg als een laagje ijs voor de zon; de kleur verschoof van grijs metaal naar een warme, pluizige, gitzwarte vacht. Het akelige geknars van tandwielen maakte plaats voor de stille, veerkrachtige spanning van spieren en pezen.

Calisto miauwde. Maar dit was niet de krakende metaalstem uit een luidspreker; het was een vibrerend, warm en volkomen dierlijk geluid dat diep uit haar keel opwelde.

Brady strekte zijn trillende vingers uit en raakte haar nieuwe poot aan. Het was warm. Het was zacht. Voor het eerst sinds hij het levenslicht zag tussen het grauwe, ziellose beton van Taimat, was hij getuige van een waarachtig wonder. Hij kon zijn tranen niet bedwingen. Toen hij in de ogen van zijn kameraad keek, zag hij niet alleen dat de datastroom achter de lenzen was gestopt, maar zag hij dat daar een ziel was ontwaakt. Calisto was niet langer een stuk schroot van Marduk; zij was veranderd in een wild en vrij kind van de natuur.

Hij veegde zijn tranen weg en begon met een glimlach zijn omgeving in zich op te nemen. Dit water genas niet alleen; het schonk de dingen hun vergeten essentie terug. Hij was betoverd door de plek waar het geluid van het water hem had gebracht en trachtte de mysterieuze lijnen, gekerfd in de rotswanden, te doorgronden. Ze leken te resoneren met de structuur van de wijnbladeren op de sleutel. Tegelijkertijd viel het hem op dat alles wat met het water in aanraking kwam, opfleurde en groen werd. In de kieren waar het water in druppelde, begonnen groene plantjes te ontkiemen. Het was alsof hier nieuw leven werd geweven.

Juist op dat moment werd hij opgeschrikt door het gespartel van Calisto, die met het onwennige gevoel van een volledig organisch wezen haar evenwicht in het water niet kon bewaren. De kat was van het ondiepe naar het diepere gedeelte gegleden. Katten hielden nu eenmaal niet van water, laat staan een dier dat nog maar net van vlees en bloed was.

Brady dook haastig het water in, greep Calisto vast en tilde haar op de kant. Terwijl hij daar stond, tot aan zijn knieën in de poel, zag hij iets schitteren op de bodem. Toen hij zich voorover boog, ontdekte hij dat de stroom eigenlijk ontsprong uit dit glanzende object. Het fonkelende ding leek overwoekerd door groene vegetatie. Hij kwam dichterbij. Calisto stond hijgend op de oever en miauwde naar hem, alsof ze hem wilde waarschuwen daar niet naartoe te gaan.

Brady wendde zich tot zijn trouwe vriend en glimlachte. "Maak je geen zorgen, er gebeurt niets. Ik moet alleen... ontdekken wat dit is," sprak hij.

Calisto verzamelde al haar moed en zette langzaam een stap terug in het ondiepe water, dicht bij Brady. Brady reikte naar de schittering op de bodem. Toen hij de groene waterplanten voorzichtig opzij had geschoven, viel zijn mond open van verbazing bij de aanblik van wat eronder verborgen lag.

Het was een poort.

De poort was gesmeed uit zwaar ijzer en droeg een vreemd symbool. Het patroon was een exacte replica van het motief op de sleutel in zijn zak.

Met een hart dat in zijn keel klopte en trillende handen, haalde Brady het zware metaal uit zijn zak en stak het in het sleutelgat van de poort. Toen hij de sleutel in het slot omdraaide, opende de poort zich met een sissend geluid, als een wezen dat ontwaakte uit een duizendjarige sluimer.

HOOFDSTUK 3: ERLIK EN DE BEPROEVING

Brady stond voor de poort die toegang bood tot een duister universum. Met het openen van de deuren steeg het waterpeil in de grot zienenog. Hij stond voor een verscheurende keuze. Daar stond de poort waar hij al dagenlang van had gedroomd; de grot liep intussen in rap tempo onder water. Uiteindelijk verzamelde hij al zijn moed, nam Calisto in zijn armen en wierp zich haastig naar binnen. Op het allerlaatste nippertje bedacht hij zich, griste ook de sleutel mee en trok de poort achter zich dicht.

Hij bevond zich in een duistere gang, maar dit was allerminst het paradijs dat hij zich had voorgesteld. Het was een melancholische ruïne, gehuld in grauwe tinten van verlatenheid. De gang strekte zich lang en kasretlijk voor hem uit. Brady zette er dapper de pas in.

Na verloop van tijd ontwaarde hij een schijnsel aan het einde van de gang en liep op het licht af.

Toen hij de bron van het licht bereikte, trad hij binnen in een immense hal. De ruimte baadde in een briljant licht. Behalve Brady was er geen sterveling te bekennen. Hij begon de zaal met argusogen te bestuderen.

Midden in de hal stond een grote tafel, waarop een mysterieuze sfeer rustte. De bol straalde een pulserend, helder licht uit.

Brady naderde de sfeer en bekeek deze nauwkeurig. Het oppervlak was volkomen glad en glanzend, diep ingegrift met vreemde symbolen. Zodra hij zijn hand naar de bol uitstak, voelde hij hoe de sleutel in zijn zak plotseling gloeiend heet werd, alsof deze antwoordde op de straling van de sfeer. In tegenstelling do de kille, dode neonlichten van Taimat, was dit licht levend; het ademde. Deze bol was geen onderdeel

van een machine, maar leek een bevroren tijds capsule. In een instinctieve reactie voelde het even alsof zijn grootvader Elias hem bemoedigend de hand op de schouder legde. De angst maakte plaats voor een ontzagwekkende nieuwsgierigheid.

Ondanks zijn aarzeling raakte Brady de glanzende sfeer aan. Op dat eigenste moment leek de realiteit zich te plooien. Een golf van energie overspoelde zijn lichaam; het voelde als een ijzig koude stroom die zich vanuit zijn vingertoppen door al zijn vezels verspreidde. Hij bevond zich niet langer in de grot.

Diep vanuit het zenuwcentrum van zijn geest weerklonk een zware, autoritaire stem: "Waarom ben je hier, reiziger?"

Brady opende zijn mond om te antwoorden, maar er kwam geen geluid uit. In plaats daarvan veranderde het beeld bruusk. Opeens zat hij weer thuis in Taimat, aan die verstikkende eettafel. Het emotieloze gezicht van zijn vader, de blauwe gloed die afstraalde van de virtuele bril van zijn moeder... De stilte was zo oorverdovend dat zijn oren ervan suisden.

De stem van de krijger weefde zich door deze herinnering heen: "Wat voel je in deze stilte?"

Brady merkte dat de hand waarmee hij zijn glas vasthield, trilde. Hij herbeleefde het moment in al zijn hevigheid. Er sluimerde een vulkaan in zijn borst, klaar om uit te barsten. Brady (schreeuwend in zijn geest): "Woede! Ze negeren me, ze doen alsof ik lucht ben!"

De stem van de krijger klonk provocerend: "Vernietig het dan. Schreeuw. Smijt die tafel omver en bewijs dat je bestaat. Je woede is je kracht."

Het glas in Brady's hand stond op barsten. Hij wilde het in het gezicht van zijn vader smijten, die geveinsde vrede aan diggelen slaan. Maar toen hield hij zich in. Hij haalde diep adem, ontspande zijn trillende vingers en zette het glas langzaam en geruisloos terug op de tafel.

Brady (fluisterend): "Nee. Ik weiger te worden zoals zij. Vernietigen is de weg van de minste weerstand."

De krijger leek verrast: "Je hebt je woede de rug toegekeerd. Wat heb je ervoor in de plaats gesteld?"

Opnieuw verschoof het beeld. De eettafel vervaagde en maakte plaats voor die vervallen bibliotheek, vol stoffige planken en de geur van oud papier. Brady hield het boek der oude beschavingen stevig tegen zich aan gedrukt.

Brady hief zijn hoofd trots op. "Ik heb gekozen voor begrip. Ik heb gelezen. Ik heb geleerd dat er een andere weg is dan de grauwe wereld die zij hebben gebouwd. Mijn grootvader Elias vertelde me over de geur van aarde," sprak hij, zijn stem trilde eerst, maar won toen aan standvastigheid. "Over de tijd vóór Marduk, toen mensen naar de lucht keken en wolken zagen in plaats van datastromen... Dát is de wereld die ik verlang. In plaats van een geveinsde vrede, kies ik voor het ware leven, met al zijn bitterheid en zoetheid."

"En wat ben je zins te doen met die wetenschap?" vroeg de stem. Het was de finale vraag.

In Brady's ogen ontbrandde een vuur dat feller was dan alle neonlichten van Taimat tezamen: "Ik zal het veranderen. Niet alleen voor mezelf, maar voor eenieder die aan die tafel blind is geworden."

De druk in zijn geest verdween op slag. De stem van de krijger was ditmaal niet dreigend, maar vol ontzag: "Je bent niet gekomen met brute vernietigingsdrang, maar met wilskracht. De poort openbaart zich enkel an hen die weten hoe haar te ontsluiten zonder haar te verbrijzelen."

Brady opende happend naar adem zijn ogen. Hij was terug in de grot. Tegenover hem, gevormd uit het licht van de sfeer, stond een imposant silhouet in een zwaar harnas. De gestalte was half doorzichtig, maar tevens angstaanjagend reëel en overweldigend.

Brady deinsde vol afgrijzen achteruit. Hij kroop achterwaarts over de vloer tot zijn rug tegen de koude stenen muur stootte; zijn hart klopte alsof het zijn ribbenkast wilde kraken. Hij stak de sleutel bibberend voor zich uit, alsof dat instrument hem kon beschermen tegen deze angstaanjagende krijger.

"W-wat ben jij?" stotterde he. Zijn stem sloeg over. "Is dit een list van Marduk? Een simulatie? Blijf uit mijn buurt!"

De krijger boog traag het hoofd. "Ik ben geen simulatie," sprak de bariton. "Ik ben Erlik."

Brady slikte de brok in zijn keel weg. Zijn mondholte was kurkdroog. Zelfs Calisto had haar haren overeind gezet; ze verstopte zich achter Brady's benen en

slaakte een laag gegrom. Voor een jongen die was getogen tussen de roestige schroothopen van Taimat, tartte de confrontatie met zo'n oeroud en machtig wezen de grenzen van het verstand. "Erlík..." fluisterde Brady, in een verwoede poging zijn rillingen te onderdrukken. "Maar deze plek... Dit licht, deze lucht... Waar zijn we?"

Erlík wierp een melancholische blik om zich heen: "Dit is Paroma. Voordat Kingu en Marduk jullie wereld in een grijze kooi sloten, klopte hier het hart van de oude wereld. Wij waren de Wachters, beschermers van de vrijheid der mensheid tijdens het Tijdperk van Chaos, hoeders van de geheimen achter deze poorten. Maar we werden verslagen toen de machines in opstand kwamen en de macht grepen. Sinds die dag zijn wij verzonken in deze duisternis en in de vergetelheid geraakt."

Brady trok zijn knieën op en drukte de sleutel tegen zijn borst. "Wat is er dan gebeurd? Waarom is het verlaten?"

Erlíks houding verstrakte, de schaduwen onder zijn helm werden dieper: "Daar ben je nog niet klaar voor."

Brady's schouders zakten moedeloos. Zijn ogen vulden zich met tranen; de wanhoop was van zijn gezicht af te lezen. "Je hebt waarschijnlijk gelijk," fluisterde hij onmachtig. "Ik ben nergens klaar voor. Ik ben maar... een schrootzoeker. Ze hebben mijn grootvader vermoord. Over drie weken wissen ze mijn geheugen en veranderen ze me in een van die grijze marionetten." Hij tilde zijn hoofd op en keek de Wachter aan, bevreesd maar met een wanhopige hoop. "Ik heb geen thuis om naar terug te keren. Die beproeving... ik weet nimmer hoe ik haar doorstaan heb, maar ik heb deze poort geopend. Ik smeed je. Deze sleutel moet een betekenis hebben. Je moet me helpen."

Erlík herstelde de gevest van zijn zwaard. Hij staarde langdurig naar de trillende, maar onverzette jongen voor hem. Erlíks blik gleed naar de sleutel die Brady krampachtig vasthield. Vanonder zijn metalen helm mompelde hij: "Dat stuk in je zak... Dat is niet zomaar een slotenkraker, jongen. Het is de manifestatie van een wil. Je beseft het nog niet, maar dat metaal is nu al de vorm van je ziel aan het aannemen. Je bent bang... en dat is een zegen. Een man zonder vrees sterft jong."

Erlík stak zijn gepantserde hand uit. Het was geen dreigement, maar een uitnodiging. "Ik zal je metgezel zijn. Maar weet dit: deze plek is geen sprookje. In elke schaduw loert een klauw, in elke stilte schuilt een valstrik."

Brady keek naar Erlíks hand. Hij haalde diep adem en slikte. He aaide Calisto over haar kop, putte daar kracht uit, steunde op de muur en kwam langzaam overeind.

Hoewel hij nietig leek naast de statuur van de krijger tegenover hem, zette hij zijn eerste stap. "Ik weet het," zei hij met een zwakke, maar vastberaden stem. "Maar de plek waar ik vandaar kom, was evengoed een hel."

HOOFDSTUK 4: DE DODE STAD EN HET ONTKIEMENDE METAAL

Erlik ontblootte zijn zwaard en samen met Brady stapte hij door de zware metalen poort. Het panorama dat zich voor hen uitstreckte, was exorbitant veel angstaanjagender dan de chaotische kluwen van Taimat. Dit oord was Duat.

"Stop de sleutel in je zak en houd je hand erop," beval Erlik. Zijn stem klonk gedempt onder de helm. "Dit was ooit het hart van Paroma. Duizenden jaren voordat Marduk jullie wereld aan zijn juk onderwierp, baadde deze plek in het licht. En nu..."

Brady vulde hem aan: "Duisternis..." Maar deze duisternis was geenszins de afwezigheid van licht die men ervaart wanneer men een bedlampje uitschakelt. Het was een kleverige, observerende en ademende presentie. Er stonden sterren aan het firmament, maar ze leken zo onpeilbaar ver weg, alsof ze toebehoorden aan een volstrekt ander universum.

Ze zetten hun tocht voort. Terwijl ze tussen de ingestorte zuilen door liepen, suisde de wind als het ijle gefluister van de doden.

Plotseling rukte een kolossale schaduw zich los uit een stoffige wervelwind. Wendikoo. Met zijn valksnavelige helm en een wapenrusting die scheen opgetrokken uit neerdwarrelend roet, was hij een beul die rechtstreeks uit een nachtmerrie was ontsprongen. Op zijn borst klopte een ijsblauw licht in het ritme van een hart.

"Blijf achter mij!" bulderde Erlik. Brady wierp zich onmiddellijk achter een pilaar. Erlik lanceerde zichzelf met een bovenmenselijke snelheid. De botsing tussen de lange, roestige speer van Wendikoo en de klingen van Erlik veroorzaakte een geluid als een donderslag. Erlik straffte de logheid van het wezen genadeloos af. Met één kordaat tracé zwaaide hij zijn zwaard in het rond, kliefde Wendikoo's speer in tweeën en beukte vervolgens met zijn gepantserde schouder zo hard in op het gedrocht, dat de gigantische schaduw tien meter achteruit werd getorpedeerd. Wendikoo, beseffend dat zijn tegenstander geenszins een gewone sterveling was, slaakte een snerpande kreet, vluchtte de duisternis in en loste op uit de realiteit.

Erlik liet hijgend zijn zwaard zakken. "Dat was slechts een verkenner," sprak hij met metalen ernst. "Er zullen er meer volgen. Je bent weerloos, kind. Ik moet je naar de Smid Ferro brengen."

Brady leunde tegen een zuil, die door de zure regen was aangevreten, om op adem te komen. Hij trok zijn wenkbrauwen in een frons. "Wie is in vredesnaam Ferro? Waarom moet ik iemand vertrouwen die ik niet eens ken? En wat doet bir smid überhaupt in deze verloren stad?"

Erlik wierp Brady onder zijn helm een strenge blik toe. "Omdat hij geenszins louter een smid is. Hij is het levende geheugen van de aarde en het vuur. En zoals je er nu bij staat, zou zelfs een zuchtje wind je breken. Bewaar je vragen en loop door."

In het absolute centrum van de stad stond een kolossaal bouwwerk, opgetrokken uit vulkanisch gesteente. Uit de schoorsteen stegen nog steeds bloedrode rooksluier op. Binnen was het, in schril contrast met de doudende vrieskou buiten, zo heet als een oven.

"Ferro!" riep Erlik. Vanuit het duister verrees een reusachtige figuur van wel drie meter hoog, schijnbaar opgebouwd uit steen en metaal. Zijn huid bestond uit vereelt ijzer, zijn ogen geleken op gloeiende sintels.

Erlik en Ferro wisselden een korte, veelbetekenende blik. Erlik knikte in de richting van Brady. Ferro's gloeiende ogen rustten op de jongen en bleven hangen bij zijn binnenzak. Er gleed een melancholische uitdrukking over zijn gezicht, alsof hij wist wat daar verborgen zat. "Een bezoeker..." sprak Ferro. Zijn stem klonk als het schuren van twee massieve molenstenen. "En hij draagt... de geur van aarde met zich mee."

"Geef hem een wapen," beval Erlik. "Hij zal moeten vechten."

Ferro reikte Brady een zwaar zwaard aan dat aan de wand hing, voorzien van oplichtende runen op het lemmet. "Probeer dit."

Brady omklemde het gevest van het zwaard. Maar de ijzigheid van het metaal trok vanuit zijn vingers naar zijn arm en nestelde zich als bir giftige klimop in zijn hart. Zijn geest vulde zich met gekrijs; slagvelden, afgehakte hoofden, vergoten bloed... Hij werd er doodsmiselijk van. Het zwaard trilde, alsof het walgde van Brady's verlangen naar "leven", en veranderde in ijs dat brandde in zijn hand.

Brady smiet het zwaard op de grond. "Ik kan het niet," pufte he, terwijl de ademhaling hem zwaar viel. "Dit ding... het kent alleen maar moord. Ik ben geen moordenaar."

Erlik knikte lichtjes, alsof hij dit antwoord had verwacht. Ferro daarentegen naderde Brady met een verrassende zachtheid. Met zijn gigantische stenen vinger wees hij naar Brady's zak. "Jouw wapen draag je al bij je, kleine reiziger. Voel je die warmte dan niet?"

Brady reikte in zijn binnenzak en haalde de Sleutel tevoorschijn. Het roestige metaal met het wijnbladmotief, dat hij had opgedolven uit de modder van de grot, klopte nu in zijn handpalm als een levend hart.

"Leg het op het aambeeld," sprak Ferro.

Brady aarzelde. Zijn vingers omklemden het mysterieuze metaal, dat hem deed denken aan de verloren wereld uit de verhalen van zijn grootvader, nog steviger. Hij was huiverig om zijn kostbaarste bezit zomaar aan deze vreemde handen over te dragen. "Je zult het geen pijn doen, toch?" vroeg hij, terwijl zijn stem trilde van onzekerheid.

In Ferro's gloeiende ogen verscheen een begripvolle flikkering. "Ik breek geen metaal, kind," zei hij usulca. "Ik wijs het slechts de weg om te ontwaken."

Brady kropte zijn twijfels op, slikte en legde de sleutel langzaam, adeta uit angst voor een open wond, op het aambeeld. Ferro hief zijn hamer geenszins. In plaats daarvan zei hij: "Raak het aan. En denk na over wat je koste wat kost wilt beschermen."

Brady legde zijn handpalm op de sleutel. Hij sloot zijn ogen. De kleine daktuin van zijn grootvader Elias doemde op in zijn gedachten. De poot van Calisto, getransformeerd van metaal naar vlees... De sereniteit die hij ervoer toen he water schonk aan een verdorde boom... Dat sprietje gras daf eigenwijs ontsproot tussen het grijze beton van Marduk... Laten leven.

Hij voelde een interieure trilling onder zijn hand. Het metaal leek vloeibaar te worden, maar het was geenszins heet, louter lauwwarm. Toen hij zijn gözlerini opende, deinsde hij vol verwondering achteruit. De sleutel smolt niet; hij begon te groeien.

De wijnbladmotieven op het metaal kwamen tot leven; ze strekten zich uit en straalden een intens groen licht uit. De schacht van de sleutel rekte zich uit, langer en langer, en transformeerde tot een slanke, doch onbreekbaar ogende metalen staf die reikte tot aan Brady's kin. De kleur was veranderd van verroest ijzer in een samensmelting van antiek brons en smaragdgroen. Het uiterste uiteinde, daar waar de metalen wijnranken zich verstrengelden, vertoonde echter nog steeds datzelfde, complexe slotmechanisme. Het was onmiskenbaar nog steeds een sleutel.

Maar toen Brady de staf nauwkeuriger scanne, merkte hij eigenaardige detaillar op. Langs het metalen omhulsel liepen zeven holtes, geordend van beneden naar boven, die verdacht veel weg hadden van gesloten bloemknoppen. Deze knoppen leken te sluimeren, in afwachting van een impuls om open te bloeien.

Brady nam de staf in de hand. Het voelde zo licht aan dat het wel een verlengstuk van zijn eigen arm leek. Toen Ferro naar de staf keek, haperde zijn stem. Hij draaide zich naar Erlik en fluisterde: "Het is meer dan een eeuw geleden... Sinds die donkere dag had ik niet gedacht deze vorm ooit nog te mogen aanschouwen." Erlik boog zwijgend het hoofd, even respectvol als wanneer hij het graf van een oude wapenbroeder bezocht.

Ferro richtte zich weer tot Brady: "Deze staf is geenszins louter bedoeld om deuren te openen, kind. Hij slaapt nog. Zie je die gesloten knoppen daar? Ze wachten op de dag dat jij volkomen één zult worden met dit universum, met de elementen en ile jouw eigen essentie."

"Eén worden?" vroeg Brady, terwijl zijn vingers over een van de gesloten metalen bloemknoppen wreven.

"Inderdaad," sprak Ferro. "Als je de verborgen fragmenten van de natuur opspoort en bewijst dat je ze waardig bent, zullen de knoppen ontluiken. En wanneer dat gebeurt..." Ferro wees naar de ranken op de staf. "...Zullen deze metalen wijnranken tot leven komen. Houd de staf horizontaal en ze zullen zich vervlechten tot een ondoordringbaar schild. Maar vooralsnog is het slechts een robuuste stok, wiens güze beperkt is tot de reikwijdte van jouw eigen wil."

Brady omklemde de staf. Dit behelsde geen gewone "upgrade"; het was een belofte dat de staf samen met hem zou rijpen. Zodra ze het heiligdom van de smid hadden verlaten, voelde Brady zich sterker. Hij was niet langer louter bir vluchteling; he var bir amaç taşıyıcısı. Aan de rand van de stad vleiden ze zich neer under de zuilen van wat ooit een luisterrijke bibliotheek was. De loodzware vermoeidheid had zich over Brady heen gelegd.

Erlik haalde een broodje uit zijn knapzak. "Een Libas-broodje," sprak hij. "Het allerlaatste, gekoesterde aandenken aan de gloriedagen van Paroma. Eet, je zult de güze nodig hebben."

Brady legde zijn staf naast zich neer while he at, met onun vizier gefixeerd op het slotmechanisme. Toen he de eerste hap nam, vulde onun mondholte zich met bir

smaak neyi hem onmiddellijk deed terugdenken aan de gedroogde appeltjes van zijn grootvader.

"Erlık," begon Brady. "Jullie herkenden die staf, nietwaar? Jij en Ferro..."

"Sommige herinneringen kun je beter ile aarde bedekken," sneed Erlık het konu kordaat af. "Ga nu slapen. Ik neem de wacht wel op me."

Brady, onun armen strak om de staf geslagen, sloot se vizier. Terwijl he staarde naar de gesloten knoppen on se metalen stam, gleed he inside de slaap. He vroeg zich af wanneer de allereerste knop zou ontwaken.

Echter, in dat schemergebied tussen waken ve slapen, werd he opgeschrikt door geritsel pal naast hem. Dit var zero zuchtje wind. Het var bir snelle, sinsi hareket.

Met bir schok opende he se vizier. Het broodje var verdwenen. Erger nog: se çantasının stond wagenwijd open.

"Hey!" schreeuwde Brady, ve sprong overeind. In de diepe schaduwen scanne he bir gestalt neyi inside bir flits inside de haastige duisternis loste elektrik.

"He heeft benim Libas ontvreemd!" riep Brady. Erlık bleef daarentegen opmerkelijk kalm. Onder se helm-gelaat leek he zahiş bir glimlach te verschansen. "Geenszins louter je çörek," sprak Erlık, wijzend naar de kırıntılar on de platen. "Ik vrees ki de bela inside onun kielzog infiltreert. Voorwaarts, we gaan hem achterna. Eens scannen waar bu küçük hirsız oas naartoe zal loodsen."

Brady griste se staf mee. Alle vrees var geweken. He omklemde de levende schacht ve zette bir kordaat pas inside de schoot van de duisternis.

HOOFDSTUK 5: DE WEES IN DE SCHADUWEN EN EEN GEDWONGEN PACT

In de kille, duistere steegjes was een kat-en-muisspel ontbrand. Wie de kat was en wie de muis, bleef evenwel in het ongewisse. De dief gleed als een fantoom over de vervallen muren. Brady probeerde intussen te wennen aan het loodzware gewicht van de staf in zijn knokkels; hoewel hij voortdurend wankelde, bleef hij zijn prooi hardnekkig schaduwen. Calisto, gezegend met haar nieuwe gedaante van vlees en bloed, schoot als een gitzwarte pijl aan Brady's zijde voorwaarts.